

Український ГОЛОС

ч.22 (28)

листопад 2014

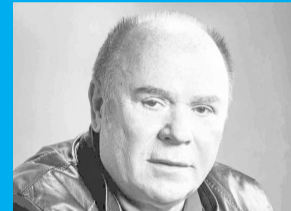
- ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ НЕЗАЛЕЖНИЙ НАРОДНИЙ ДВОТИЖНЕВИК -

Чи ми заслуговуємо на таке майбутнє?
- с. 2

**“Вибори” в “недоросії”.
Протверезіння української влади?** - с. 3

ФЕНОМЕН української економіки
- с. 5

Путін! Забирайся з України!

Ці слова Прем'єр-міністра Канади Стівена Харпера яскраво ілюструють ситуацію тотальної обструкції, що склалася на саміті G20 навколо персони В. Путіна. На цьому поважному форумі країн-лідерів світу, який відбувався в Брісбені (Австралія), хто тільки не «ставив на місце» російського коротуна (зріст В.Путіна 1,59-1,6 м «с кепкой»)! І Президент США Барак Обама, й канцлер Німеччини Ангела Меркель, Прем'єр Австралії Тоні Ебботт й Прем'єр Великобританії Девід Кемерон... На вулицях міста протести влаштувала українська громада Австралії та всі небайдужі австралійці.

В цих умовах Путіну нічого не залишалося, як давати драпака з Австралії. Але й тут, у звичній для кремлівського фіюера брехливості, він обґрунтував свою втечу, як... Ви тільки вдумайтесь! «Я не пошел на совместный завтрак, но там остался наш министр финансов... Нам отсюда до Владивостока лететь 9 часов и еще 9 в Москву. Еще надо добратсья до дома и в понедельник надо на работу выйти. А еще четыре-пять часов поспать», - промимрив Путін (цитата за ТСН.ua). Саме подібною маячнею «фіюер-стахановець» видає бажане за дійсне.

Діалогу з Путіним західних лідерів, як видно, не вийшло. Розмова з «глухим» малоефективна. Тому ми можемо очікувати нових санкцій проти агресивної Росії і її чамреного лідера. Президент США Барак Обама (не дуже активний противник агресорки) вже заявив про поглиблення тиску на Росію. Тому незабаром ми побачимо нові антирекорди рубля на тлі психопатичного російського уря-патріотизму, нові «гуманітарні» конвої, нашпиговані російською зброєю та боеприпасами, що прямують до так званих «днр» та «лнр»...

Олександр СТЕПАНІВ

А ЇХ УЖЕ ЗУСТРІЛИ НЕБЕСА...

7 мільйонів безневинних жертв. Вицент зруйноване українське село. Скалічені тіла й душі тих, кому вдалося вижити...

Жахливий експеримент радянсько-ненависницької імперії зла на чолі з вбивцею «всіх часів і народів» кровожерливим Сталіним, завершився. Здавалося, те, чого не змогли досягти татаро-монголи, карателі Петра І-го Скаженого, холої російсько-німецької цариці Катерини II-ї, головорізи Суворова й Кутузова, жандарми Миколи I й поліцаї останнього російського царя Миколи II-го Кривавого, зміг досягти недоучений семінарист та вигодованець божевільного Леніна.

Такої кривавої розправи українське село – коліска нашої нації - не переживало НИКОЛИ у своїй історії.

Саме в українському селі плекалась наша рідна мова... Саме в українському селі заховувалися у своїй первозданній неперевершеності національні традиції та звичаї, що сягали своїм корінням в часи України-Русі... Саме в українському селі зберігалися незборимі мілітарні традиції: від ратників Святого Володимира й короля Данила Галицького до доби Козаччини, Гетьманщини та національно-визвольних змагань доби УНР. Вільне Козацтво й гайдамаки Холодноярської республіки, спираючись на українське село, продемонстрували цілому світові незнищенність нашої нації. Саме

цей патологічний переляк 1917-1922 рр. добре запам'ятали в Кремлі.

Людоїд Сталін і його підручні добре розуміли: лише знищивши українське село фізично, паразитуючи й витягнувши всі його ресурси для пожежі «світової революції», можна безроздільно панувати в Україні. «Продразвйорстка» (грабунок), колективізація, Голодомор, геноцид української інтелігенції 1937-1938 рр. Нав'язана Сталіним війна з його другом Гітлером. Голод 1947. «Відбудова» української економіки самими українцями в той час, коли десятки тисяч підприємств, вивезених з України («в евакуацію»), залишилися Росії. «Народніе стройкі», ГУЛАГ, мільйони українців, вивезених у віддалені регіони Росії. Жорстока експлуатація природних ресурсів України: викачка української нафти й газу на експорт тощо... Усе це та багато інших злочинів проти нашого народу в ХХ столітті з боку історичного ворога №1 – Росії – здавалося, мали знищити нашу націю не тільки духовно, але й фізично. Після цілеспрямованого сталінського геноциду ніби й саме ім'я нашого народу повинне було відійде в небуття...

Але не так сталося, як надіялися кремлівські посіпаки.

Українська нація Воскресла, як і Воскрес наш Христос-Спаситель, бо свідомість українців завжди живилася євангельськими словами: ЯКЩО

БОГ ЗІ МНОЮ, ТО ХТО ПРОТИ МЕНЕ? Відійшла на смітник історії кровожерлива есесерія. Гниє в «мавзолеї» мумія Леніна, як прибудні собаки, закопані під «кремльовскою стеною» Сталін со товарищами...

А наша нація вічна - живе й перемагає...

В день пошанування пам'яті жертв Великого Голоду ми згадуємо всіх тих, хто відійшли у вічність – понад 7 мільйонів безвинних жертв кремлівських звірів...

Ми згадуємо мужніх чоловіків, які першими вмирили від жахливого голоду, залишаючи своїм дружинам і дітям можливість вижити.

Ми згадуємо українських матерів, наших Берегинь, які робили останні земні зусилля і йшли у вічність, щоби дати хоча б крихти надії своїм дітям...

Ми згадуємо тих, хто не народився і не осів земний світ дитячою усмішкою...

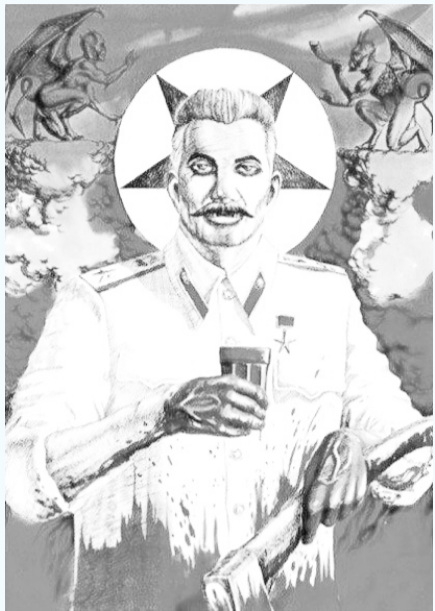
Прощення за цей злочин, який не має аналогів у світовій історії, не буде ніколи!

Але й сьогодні, у ці жалобні дні, знаходять сили й покидьки в людській подобі, які шукають «виправдання», «підстави», щоби переписати й перекрутити нашу історію. А коли це не вдасться, ці негідники кажуть:

продовження на стор. 2

А їх уже зустріли небеса

«Такого не було!».

Тому сьогодні вкрай потрібен Закон, за яким **ЗАПЕРЕЧЕННЯ ГОЛОДОМОРУ В БУДЬ-ЯКІЙ ФОРМІ МАЄ КАРАТИСЯ ЗНАЧНИМИ ТЕРМІНАМИ ТЮРЕМНОГО УВ'ЯЗНЕННЯ БЕЗ ПРАВА НА АМНІСТІЮ АБО ПОМИЛУВАННЯ**. Взагалі злочини проти Нації і Держави повинні каратися термінами починаючи від 15 років тюремного ув'язнення, а 25 років тюрми має бути «середньою ходкою» для «п'ятої колони» будь-якого забарвлення! В порядку люстрації мають бути переглянуті пенсії, звання, наукові ступені й будь-які види допомог для колишніх карателів-енкаведистів, «заградотрядцев» та самозванних «ветеранів», радянських партфункціонерів, «тубадурів світлого майбутнього» та інших посіпак, запродавців та холуїв есесерії! Лише так може бути відновлена історична справедливість та поставлена крапка за нашим жахливим минулим!

Продовжуючи тему, зазначимо, що мають бути вилучені, заборонені та знищені всі види й інформаційні продукти, в яких можуть міститися навіть натяки на заперечення Голодомору! Необхідна також додаткова люстрація чиновників на предмет заперечення Великого Голоду. Для увічнення пам'яті жертв Голодомору має бути створена окрема Державна програма, а рішучі кроки на міжнародній арені з визнання Голодомору – геноцидом українського народу мають бути продовжені.

Ми завжди пам'ятали, знали й будемо пам'ятати, що організатором Голодомору – геноциду нашого народу - був безбожний СРСР та його теперішня ідеологічна спадкоємиця - мракобісна Росія. У відповідності до норм міжнародного права ця країна має нести не тільки моральну, але й матеріальну відповідальність перед жертвами великого Голоду в Україні. Необхідно започаткувати повний, всеохоплюючий реєстр тих небагатьох жертв Голодомору, які дожили до на-

ших днів, та їх нащадків, щоби ініціювати в міжнародних судах позови проти Росії з метою отримання матеріальних компенсацій. Молитва за душі спочилих жертв Голодомору - це наша обов'язкова данина тим мученикам, що відійшли у вічність, а забезпечити матеріальну компенсацію їх нащадкам за рахунок Росії – обов'язок української влади. Чому Німеччина й сьогодні виплачує значні кошти жертвам Голокосту й концтаборів та «остарбайтерам», а теперішня Росія ніби «ні при чому»? Чим, власне гітлерівська Німеччина, відрізняється від сталінської есесерії?

Досить звертатися до «свісті», «історичних фактів», «моралі» Росії та її лідерів. Росія – наш історичний ворог №1, як кажуть, «всіх часів і народів» - розуміє лише мову сили. Санкції, 4,5 тис. трупів російських «відпускників» на Сході України, девальвація рубля, спите не в першому поколінні населення, більше мільйона самовбивць за путінського панування на російському престолі – це для них зрозуміла мова, яку лише й сприймають в Кремлі. Потрібно примусити Росію розплачуватися за свої жахливі злочини!

Тому, згадуючи жертв Голодомору, ми повинні прищеплювати нації в цілому й кожному громадянину зокрема усвідомлення причин й інформацію про авторів геноциду нашої нації. Ця пам'ять, що трансформується з часом в генетичну, й стане носієм нашого неприйняття Росії на підсвідомому рівні. Ми переконані, що сучасні й прийдешні покоління завжди в своєму серці будуть нести часточку пам'яті про мучеників того жахливого часу з почуттям святої помсти за невинних жертв.

Вічна їм пам'ять!

Валентин СОКОЛОВСЬКИЙ

Чи ми заслуговуємо на таке майбутнє?

В історії людства існувало неписане правило, покликане самою людською природою. Це коли батьки віддавали власні останні можливості для виживання своїх дітей, а потім - своїх онуків... Вояки приносили на вівтар майбуття своєї країни, нації, рідних і близьких, саме найцінніше – власне життя. І чим старшою була людина за віком, тим глибше було розуміння цих принципів, тим значимішою самопожертва й усвідомлення цих віковичних істин. Тому й створювалися ради старійшин, а передання досвіду стало традицією, спрямованою в майбуття. Безцінний досвід попередніх поколінь допомагав вижити їх нащадкам у круговерті змін цивілізаційних і державних утворень, клімату й викликів. Так було протягом усієї історії людства... І лише ХХ століття, здається, поставило крапку у цьому неписаному, але живоносному для майбутніх поколінь правилі.

Дивлячись на малочисельні колони святкувальників жовтневого перевороту, не полишає якесь подвійне почуття. З одного боку, поважливе ставлення до старших поколінь, задіяних у цих дурницях, повинне ніби й притримувати природний протест. З іншого... А з іншого - виникає питання: чому, власне, теперішні й прийдешні покоління мають бути заручниками історичних помилок, дурниць, комплексу меншовартості, тупості й мракобісся «дедов, которые воевали»? Чому вибір нашого майбуття повинен залежати від тих, хто здатен продаватися за кіло гречки й пару консервів, але справно маршує на вибори? Чому й сьогодні дві третини наших співгромадян яким «за 60» є україноненависниками й «п'ятою колоною» на нашій землі?

Потрібні приклади? Будь ласка! Згадайте, хто привів до влади в Києві Леоном Черновецького і його «маладюю команду»? Тоді сформувався навіть фізіологічний термін «бабушки Черновецького», як зразок осіб для госпіталізації в психіатричних лікарнях навіть без медичного обстеження.

А хто привів до влади Януковича «купно» зі злочинцями всіх мастей і кольорів?

Хто виходив на мітинги й верещав «ра-сея!», проводив «рехверендуми» й обирав керівництво так званої «недоросії», а тепер галасує про гуманітарну катастрофу й потребу «пожарать»? Хто нещодавно голосував за менеджерів Януковича - «Опозиційний блок» та за підручного Черновецького – Лесіка Довгого на 102 окрузі Кіровоградщині?

Це що, помста нам, кому жити й творити в III тисячолітті, за власну нікчемність, недалекоглядність й прожиті фактично задарма роки? То чому ми маємо бути заручниками?

Цьому існує багато зрозумілих пояснень, але головною причиною є одна. Безбожною радянською системою над країнами, які склали тюрму народів - СРСР - було проведено жаж-

ливий експеримент, результатами якого ми опікуємося тепер. Знищивши Церкву як опору людського сумління, втоптавши в багно саму людську мораль, поставивши на межу виживання саму людину, більшовицькі нелюди знищили внутрішній світ людини, перетворивши її на безмозгого й покірливого раба.

Це стосувалося не тільки, як кажуть, «низів». Навіть найближчі підручні Сталіна, дружини яких перебували в радянських концтаборах, покірливо зносили затьмарення свого «вождя». Ні в кого з них не піднялась рука пристрелити цього покидька! Це відбувалося тому, що вони самі були продуктами злочинської системи по виведенню нової людини (чи можна це назвати людиною?), «нovoї общності советских людей» - «советский народ». Звичайно, можна вивести собаку, плодити породу свиней, морозостійку яблуню. Але чи можна «вивести» людину, яка створена за образом і подобою Божого? **Ніколи!** Саме в цьому й була принципова помилка Леніна-Сталіна та інших чамрених «вождів» Кремля. Зазначимо, що Гітлер також за принципом комуністів намагався змінити природу людини. Кінець його відомий.

Кожен народ має той уряд, на який заслуговує. Саме так колись висловлювався Гегель. Наші «деди, которые воевали», мали те, на що вони й заслуговували, бо пішли в оману кремлівських носіїв ідеології диявола. Усі вони незабаром предстануть перед Судом Всевишнього...

Тому, коли ми повинні нести на собі тягар минулого й розплачуватися за гріхи «вільні чи невільні», пам'ятаймо про це. Ми обрали свій історичний шлях, а незнищенні сили нашої нації, правдива свідомість християнського серця й генетична пам'ять будуть для нас дороговказом. **Але пам'ятаймо при цьому, що лише з Богом можливо все!**

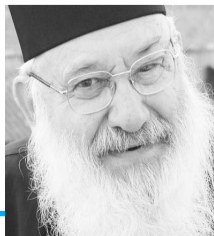
Артур ГУБАР
(фото Крим-реалії)

“Тілові криси” з ювілейними медальками святкують переворот

☉ **«Там, де є намір встановлювати мир за допомогою війни, не може бути навіть гадки про мир. Кожний народ, як кожна людина, має право боротися від нападу. Якщо напад є збройний, то й захист може бути збройний».**

Блаженніший Любомир, архієпископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви

“Вибори” в “недоросії” ПРОТВЕРЕЗІННЯ української влади?

Вибори в «недоросії» за вказівкою з Москви відбулися. Поза нашими заявами про їх «нелегітимність», «невизнання цивілізованим світом», «фальсифікації» і т.д. і т.п., сталося те, що сталося. Для агресивної Росії, де все побудовано на тотальній брехні й фальші, якісь «законои» чи «право» й так не потрібні... Лише погроза збільшення санкцій з боку західних країн стримала визнання цих псевдовиборів країною-агресоркою, й та примирила про якусь до них «повагу». Як би там не було, але звертає на себе увагу інше. Фото, які ми навели в цій статті, переконливо засвідчують, що ні війна, яка триває багато місяців, ні численні жертви й тотальні нестатки так нічому й не навчили біомасу під виглядом людей, яка й складає стадо «громадян недоросії». У буквальному розумінні кілометрові черги до так званих «виборчих дільниць»! А далі, як і належить, «совдепівський бухвет» (тільки тепер на вулиці), городина з «виборчою» знижкою й «світле майбутнє»! І це що, теж наші громадяни?

Цьому можна шукати багато пояснень. Звинувачувати Януковича й пропаганду російських «геббельс-ТВ», залякування криміналітетом й цілеспрямовану дебілізацію загалу місцевими «князьками». Але головне коріння теперішніх негараздів криється в жахливому радянському минулому, яке, й перетворило переважно більшість жителів Донбасу та Луганщини на бридку біомасу ссавців у людській подобі. Голодомор, який знищив українське село на цих теренах, й совдепівська індустріалізація, коли з усієї есесерії був стягнутий усякий непотріб у гонитві за «длинним рубльом» до невпізнання спотворили цей, колись благодатний український край. Цілеспрямована русифікація та тотальне знищення Церкви остаточно скалічили й винищили навіть залишки сумління й моральності у цих людей. Існує помилкове твердження, що людину від тваринного світу вирізняє здатність ходити на двох ногах та говорити. Але цього дуже замало, щоби називатися людиною. Наприклад, ту ж мавпу можна навчити ходити на задніх лапах та пиячити й курити. Медичні маніпуляції над горлом дозволять мавпі видавати певні людиноподібні звуки. Звичайно, це не буде мова Пушкіна, але щось на зразок матюків й образу Поліграфа Поліграфовича Шарікова з відомого роману Булгакова виjde...

Сьогодні із зони «недоросії» виїхало на території піж синьо-жовтим стягом майже 500 тисяч осіб. І саме це наші співгромадяни. Іменитий Донецький університет розміщується тепер у Вінниці. Багато переселенців взяли до рук зброю,

Біомаса на “галасаванії”

щоби боронити рідний край, багато стали волонтерами, багато віддають останнє, щоби підтримати наших вояків. Між цими справжніми громадянами своєї країни й біомасою в людській подобі «громадан недоросії», велика й, мабуть, нездоланна прірва...

У статті «Луганда й Донбабве на тлі малоросійського мазохізму» (№20, 2014 р.) та в інших публікаціях ми писали про дивну політику української влади, коли вона фактично фінансує терористів та вбивство власних героїв. Про те, що це більш ніж дурість, свідчить багато фактів. Наприклад, у жовтні місяці Луганський патронний завод, що перебуває під контролем та працює на терористів, отримав з державного бюджету України 14,4 млн. грн. так званого «повернення ПДВ»! Це, що, урядова тупість чи зрада Батьківщини? Скільки за ці гроші випущено боєприпасів і вбито наших героїв? Хто за це відповідь? Чому А.Яценюк не звітує перед нацією за подібні злочини? Де Генеральна прокуратура, СБУ й МВС? Далі ще один кричущий факт. Поки країна завозить вугілля з Південної Африки й готується до відключення світла в регіонах, Кабінет міністрів України на чолі з Арсенієм Петровичем (народне поганяло «куля в лоба») перерахував шахтам, що під контролем і працюють на терористів, вдумайтеся, майже 3 МІЛІАРДИ ГРИВЕНЬ (2 832 166 500 грн. за підрахунками М.Наєма)! Ця сума майже співпадає з додатковими коштами, які виділені на підтримку всієї української армії! ХТО ВІДПОВІСТЬ ЗА ЦЕЙ ЗЛОЧИН? А регулярні рейси «Укрзалізниця» (за внутрішніми тарифами) до окупованих територій? Це щоби підвозити терористам «живу силу», а звідтіля вивозити поранених та розвозити розвідувально-диверсійні групи бандитів по всій Україні? І тихих фактів сотні, якщо не тисячі.

Складається враження, що хтось у Кабінеті міністрів добре наживається на цій війні, й лише дебілізмом урядовців ці злочини проти нації й країни пояснити важко... Тому останні й довгоочікувані кроки з боку Президента України та РНБО з ліквідації цього «театру абсурду» можна тільки вітати. Якщо ми не можемо припинити постачання зброї проросійським бандам з Росії («гуманітарні конвої»), то хоча б самі не будемо фінансувати їх. Тотальна блокада, пропусковий режим, зачистки звільнених населених пунктів від «п'ятої колонії», активні диверсійні дії на окупованій території. Цього більш ніж достатньо, щоби витверезити місцевого проросійське стадо, а тим більше й українську владу...

Артур ГУБАР

Главное - пожрать!

З УСІХ УСЮД

Сили і засоби для захисту держави у нас є – Президент Порошенко. Сьогодні українське військо здатне й готове захистити кордони нашої держави, заявив Президент України Петро Порошенко на нараді з керівниками силових відомств. «Жодних підстав для того, щоб піддаватися паніці, не існує. Нами розроблені і за останні 2 місяці втілені в життя серйозні кроки з підготовки наших Збройних Сил, інших підрозділів для захисту України», - сказав Глава держави. «Якщо події почнуть розгортатися всупереч Мирному плану, то українські Збройні Сили сьогодні готові й здатні дати відсіч», - наголосив Президент. Він підкреслив, що Україна завжди відстоювала позицію мирного врегулювання ситуації на Донбасі й доклала максимум зусиль для того, щоби не допустити ескалації. «Ми бачимо вирішення питання окремих районів Донецької і Луганської областей виключно політичним, мирним шляхом. Але сили і засоби для того, щоби захистити державу, в нас на сьогоднішній день є. Порох треба тримати сухим», - наголосив Глава держави. За словами Петра Порошенка, для забезпечення потреб військових вітчизняна економіка працює зараз за принципом "все для фронту, все для перемоги". За останній період, зазначив він, було докладено значних зусиль для посилення та дооснащення військових у зоні АТО.

Президент ввів у дію рішення РНБО про заходи із забезпечення державної безпеки. Президент України Петро Порошенко підписав Указ, що вводить в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 4 листопада «Про невідкладні заходи із забезпечення державної безпеки». Зокрема, рішенням РНБО доручено Кабінету Міністрів переглянути норми речового та продовольчого забезпечення особового складу військових формувань та правоохоронних органів України з урахуванням виявлених під час проведення АТО реальних потреб; визначити порядок обліку захоплених або вилучених одиниць озброєння та військового майна; для вдосконалення координації діяльності органів сектору безпеки і оборони та забезпечення належного інформаційного обміну вжити заходи щодо утворення Об'єднаного пункту управління при Міністерстві оборони. Уряд має опрацювати питання підвищення боєздатності з'єднань і частин Збройних Сил та Національної гвардії, а також оптимізації їх управління та логістичного забезпечення за рахунок особового складу, озброєння та

військової техніки батальйонів територіальної оборони Збройних Сил, резервних батальйонів Нацгвардії, добровільних батальйонів і рот міліції спеціального призначення Міністерства внутрішніх справ. Кабінету Міністрів за участю Генеральної прокуратури доручено опрацювати і внести пропозиції щодо запровадження спеціальної процедури досудового та судового провадження за матеріалами про вчинення військових правопорушень; підготувати і внести законопроект щодо посилення відповідальності за злочини проти встановленого порядку несення військової служби (військові злочини). Також Уряд повинен вжити заходів щодо вдосконалення процедури надання органам і підрозділам Служби безпеки України, що здійснюють контррозвідувальну діяльність та боротьбу з тероризмом і зазіханням на територіальну цілісність України, інформації з баз та банків даних митних і податкових органів, органів внутрішніх справ, Державного земельного кадастру. Крім того, Кабінет Міністрів разом з СБУ і за участю Національної академії медичних наук (НАМН) має затвердити військово-медичну доктрину; вжити заходів щодо створення міжвідомчого координаційного центру з надання допомоги постраждалим під час АТО, щодо забезпечення лікування та реабілітації учасників бойових дій у закладах охорони здоров'я для інвалідів і ветеранів Великої Вітчизняної війни та медичних закладах НАМН, а також вдосконалити систему забезпечення державного санітарно-епідеміологічного нагляду. Рішенням РНБО доручено Уряду у двомісячний строк внести пропозиції щодо підтримки діяльності військово-патріотичних організацій, громадських формувань з охорони громадського порядку і державного кордону, волонтерських рухів; забезпечити роботу щодо пошуку, доставки та ідентифікації тіл військовослужбовців і співробітників правоохоронних органів, які загинули під час проведення АТО; забезпечити розробку нових зразків і заміну посвідчень співробітників правоохоронних та розвідувальних органів, передбачивши посилення захисту від підробки; опрацювати питання відновлення військово-медичної підготовки у вищих медичних навчальних закладах. Генеральній прокуратурі запропоновано провести перевірку додержання законів щодо стану тилового забезпечення підрозділів Збройних Сил, інших військових формувань та матеріального забезпечення правоохоронних органів для виконання ними завдань в осінньо-зимовий період. Міністерству оборони доручено опрацювати у двотижневий строк і внести пропозиції щодо утворення висококомобільних десантних військ як окремого виду Збройних Сил. МВД, СБУ, Міністерству оборони та Адміністрації Державної прикордонної служби доручено вжити заходів у питаннях виявлення та вилучення вогнепальної зброї, боєприпасів, спеціальних засобів, вибухових речовин і матеріалів із незаконного обігу. Крім того, Адміністрація Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України у місячний строк має здійснити інвентаризацію інфраструктури урядового зв'язку в Донецькій і Луганській областях, визначити першочергові потреби та подати пропозиції щодо фінансування робіт з відновлення системи в

продовження на стор. 4

Холуї Москви, як вони є

Нещодавно стало відомо, що військовий прокурор Одеського гарнізону відкрив кримінальне провадження за ст. 408 проти кількох сотень військовослужбовців вітчизняних ВМС, які перейшли на бік Росії під час загарбання українського Криму. Хоча ця стаття й інкримінує лише дезертирство (а чому не зраду Україні?), але й це добре. Зазначимо, що за деякими оцінками понад 6 тис. промосковських холуїв, які мають пряме відношення до Військово-морських сил України, зрадили Батьківщину й стали громадянами країни-агресорки. А це понад 40% особового складу! Тому праці для Військової прокуратури - непочатий край! Подасмо перелік лише осіб керівного складу ВМС Збройних сил України, що прийняли російське громадянство та поповнили лави ВМФ Російської федерації. На нашу думку, й цього достатньо, щоби зрозуміти усю глибину тотальної зради й запроданства, що існували донедавна в нашій країні та запроваджувалися клікою Януковича під мудрим керівництвом російських спецслужб. Ось перелік холуїв Москви: контр-адмірал Березовський Д.В., командуючий ВМС України (тепер цей російський холуй - заступник командувача Чорноморським флотом РФ); полковник Стешенко С.М., начальник центру оперативного (бойового) забезпечення ВМС України; полковник Стороженько С.І., командир 36 окремої бригади берегової оборони Військ берегової і територіальної оборони ВМС України; полковник Козаченко Д.Г., командир 406 Сімферопольської окремої берегової артилерійської групи Військ берегової і територіальної оборони ВМС України; капітан 1 рангу Кацай Д.О., командир 37 окремого полку зв'язку; Підполковник Саєнко О.О., командир 501 Окремого батальйону морської піхоти ВМС України (Керч); капітан 2 рангу Васін Є.Є., начальник центру радіоелектронної розвідки ВМС України; капітан 1 рангу Касторов І. І., начальник центру навігації, гідрографії та гідрометеорології ВМС України; підполковник Лисенко А.В., начальник центру забезпечення паливом ВМС України; капітан 2 рангу Карпов Е.В., начальник 174 бази озброєння ВМС України (1 розряду); капітан 2 рангу Єлісеєв О.В., начальник центру криптографічного та технічного захисту інформації; капітан 2 рангу Римарь Р.О., командир Севастопольської військово-морської бази; капітан 2 рангу Звягінцев В.П., командир 5 бригади надводних кораблів ВМС України; капітан 2 рангу Кривко М.Ф., командир 18 дивізіону суден забезпечення ВМС України; капітан-лейтенант Голубєв В.О., командир 8 дивізіону суден забезпечення; капітан 2 рангу Афанасенко Є.М., командир 28 дивізіону пошуково-рятувальних суден; капітан 3 рангу Палій Б.Л., командир морського тральщика «Чернігів»; капітан 3 рангу Журкін О.В., командир ракетного корвета «Придніпров'я»; капітан 1 рангу Шагєєв Р.М., командир підводного човна «Запоріжжя»; капітан 2 рангу Клочан Д.В., командир другого екіпажу підводного човна «Запоріжжя»; капітан 3 рангу Барєєв А.М., командир корабля управління «Донбас»; капітан 3 рангу Заугольніков С.В., командир навчального корвета «Вінниця»; капітан 3 рангу Сухар Д.О., командир ракетного катера «Прилуки»; капітан 3 рангу Максєв С.В., командир протичовнового корвета

«Луцьк»; капітан 3 рангу Ємельяненков М.О., командир протичовнового корвета «Тернопіль» («русский, который не сдаётся»); капітан 3 рангу Хромченков В.О., командир середнього десантного корабля «Кіровоград»; старший лейтенант Зінов'єв С.Є., командир артилерійського катера «Херсон»; капітан 3 рангу Білий О.Г., командир протидиверсійного катера «Феодосія»; майор Тарасенко М.О., командир судна контролю фізичних полів «Северодонецьк»; капітан 2 рангу Кочерга О.М., командир ракетно-технічної бази ВМС України; капітан 1 рангу Миколайчук О.П., начальник контактного пункту з країнами НАТО (!) командування ВМС України; капітан 2 рангу Жук В.С., начальник 186 навчально-тренувального центру морських операцій; підполковник Симонов К.В., командир 85 окремого берегового ракетного дивізіону; капітан 3 рангу Швець О.В., командир 801 окремого загону боротьби з підводно-диверсійними силами та засобами; капітан 1 рангу Лекарев Д.В., начальник Об'єднаного інформаційно-телекомунікаційного вузла ВМС України; капітан 1 рангу Шевченко Т.І., начальник Військово-морського коледжу старшинського складу ВМС України; капітан 1 рангу Гончар Г.М., начальник 191 Навчального центру ВМС України; полковник медичної служби Гриненко О.В., начальник 10 поліклініки ВМКЦ Кримського регіону; капітан 2 рангу Щербань Д.Б., начальник 104 окремого передаючого радіоцентру; капітан 2 рангу Невмержицький Ю.В., начальник 21 району спостереження; підполковник Садовник В.В., командир 222 окремого автомобільного батальйону; підполковник Колесніков В.В., начальник 277 Об'єднаного складу (МІС, 4 розряду); капітан 2 рангу Захватихата М.К., начальник 29 морського розвідувального пункту ВМС; капітан 2 рангу Коваль О.В., начальник 30 Командно-розвідувального центру ВМС України; підполковник Кулаков А.І., начальник 38 управління експлуатації спеціальних об'єктів; підполковник Буряк І.О., начальник 51 об'єднаного складу озброєння і майна (1 розряду); майор Яковенко О.Г., начальник 531 бази зберігання і ремонту засобів зв'язку (2 розряду); підполковник Миронов О.В., начальник 537 вузла фельд'єгерсько — поштового зв'язку; підполковник Репік В.М., начальник 56 комендатури охорони і обслуговування ВМС; підполковник Прилуцький С.В., начальник 71 вузла фельд'єгерсько-поштового зв'язку; підполковник Чучин С.В., начальник 79 інформаційно-телекомунікаційного вузла.

Зазначимо, що до цього часу ці особи вільно в'їжджали до України. Тепер, за наявною логікою, їх має бути затримано. Виникає тільки питання: а чому Генеральна прокуратура України не порушує кримінальні справи проти тисяч колишніх українських держслужбовців (депутатів й міністрів АР Крим, керівників районних держадміністрацій, міських і селищних голів тощо), які зрадили Україну й пішли служити до ворога? Чому їх не оголошують у міжнародний розшук, щоби «дійної средой обетанія» для них були Росія й жалюгідні Придністров'я, Абхазія та Південна Осетія «купно» з Нікарагуа, що їх визнала?

Остап НЕТИШИН,
капітан III рангу

ВІТАЛІЙ ІВАЩЕНКО: «ПРО МОВИ»

Український світ Віталія Іващенко

Познайомитись із цією неординарною особистістю вдалося при доволі звичайних обставинах. Автор цих рядків у складі викладачів Київського політехнічного інституту спільно з автором багатьох поетичних збірок, керівником, режисером та постановником аматорського театру «Ета», кандидатом технічних наук, доцентом КПІ Віталієм Іващенко наглядали за безкоштовною допомогою студентів працівників сільського господарства. Була колись така традиція...

З виду рафінований інтелігент з «дореволюційною» борідкою та лагідним поглядом, він не справляв враження «технаря». Він скоріше походив на представника «богемної» спеціальності: художника й літератора. Пізніше з'ясувалося, що, окрім суто науково-технічної й викладацької діяльності, Віталій Іващенко багато вільного часу присвячує літературі та мистецтву...

Сьогодні його поетичні збірки можна побачити в багатьох книгарнях. Його читають. У його поезію заховаються.

Але це лише зовнішній прояв творчості. Справжній митець завжди був, і є правдивим носієм історичної пам'яті власного народу, його прагнень, болей та плачів. Його совістю...

На зламі епох й політичних систем у людини й чесного, небайдужого людського серця завжди є вибір. Йти в колії усталених традицій, догматів та поглядів і тягнути за собою сумний тягар минулого, або... Або зробити власний світоглядний вибір – вибір усього свого життя.

Цей вибір Віталій Вадимович Іващенко зробив.

Віталій Іващенко – приклад справжнього українського інтелігента, який понад усе цінує правдивість рідного слова, ширість людських стосунків та чистоту помислів.

Коли наша мова стає об'єктом політичних маніпуляцій і торгів та зовнішнього тиску, такі митці, як Віталій Іващенко, власним прикладом та застереженням власного слова здатні зупинити нову хвилю навали кон'юнктуристів, колабораціоністів та маніпуляторів свідомістю українства. Йому слово...

Артур ГУБАР

На моє переконання, поезія – це інструмент духовного самоусвідомлення, пізнання світу і власного «я». Мова, а точніше мови, якими ми володіємо, це показник інтелектуального розвитку і досконалості особистості. Тому – три поезії про мову. (Віталій Іващенко)

Я розмовляти починав російською:
Була евакуація, війна.
Російська школа.
Потім вуз російський.
Мені була мов рідною вона.
В десятому коліні українець,
Свою двомовність я тоді сприймав
Як щось природне, як культури рівень.
Я запитав собі не задавав,
Чому батьки що дали, то частіше
Спілкуються російською. І нас
До неї наворачтають, мов чистіша
Вона від рідної. І ще не раз
Я бачив закоплені губи,
Зневаги холод в погляді відкрив
Тоді, коли закохано і люблю

Я рідною співав і говорив.
Отут і я задумався: допоки
Нас матимуть за другорядний люд?
Співучу мову, ніжну і високу,
Сприймати будуть як словесний бруд.
Ми не самі дійшли до цього стану.
Нас зневажали ще з царя Петра.
Культуру нашу нищено і гнано.
Для них ми – бидло, злібне лиш орать.
Де ж наша гідність,
Скривджений мій брате?
Чи мало ми здолали перешкод?
Навчимося рідне слово шанувати!
Прекрасну мову має мій народ!

Про мову точаться розмови.
То троху вшухнуть, то ізнов.
Щоб не любити рідне слово –
Такого світ іще не знав.
Але не хочу я ганьбити
Російськомовних земляків.
За нашу мову стільки вбито...
Хто жити й вижити хотів,
Російську мусив вчити й знати.
Без неї ходу не було
Ні до кар'єри, ні до влади.
Без неї – тільки у село!
Так з покоління в покоління
Свідомо сіялося зло,
Щоб наше знищити коріння,
Щоб українців не було.
Ми – не народ, а лиш народність!
У нас не мова – діалект!
Що український інтелект
Колісь Москви підняв духовність –
То все забуто!.. Ми, хохла,
Самі зреклись своєї мови.
Хіба не доказ, що ніколи
Народом ми і не були!
Були. І є. І вічно будем!
І рідну мову не зведем!
Бо українці – мудрі люди,
Їх більше буде з кожним днем!

Ми розмовляли все життя російською.
На рідну перейшли би залюбки,
Забули все!
Ніяково і слизько нам:
Не мова, а суцільні помилки.
Це гріх не наш.
Це зроблено свідомо все,
Щоб зникли ми в імперським табуні.
Чому немає волі і свідомості,
Щоб відродитись на своїй землі?
Всі нації пишуться походженням.
А нас бентежить штучний мовний шок!
Невже ж національне відродження
Не варте сотні мовних помилок?!

КОЗАЦЬКА ПРИСЯГА

Українське козацтво історично належить до українського православ'я, яке стоїть на засадах відродження, розбудови та розвитку національної державності нашої країни.

У Вознесенську давно стало традицією приймати присягу козака та берегині у святому Храмі – православної церкви Київського патріархату, а духовним наставником нашого козацтва є отець Михайл Посоленик. Ось і на початку листопада до церкви звідусіль прибули козаки й берегині в козацькому однострої, люди в цивільному одязі й діти.

На ганку церкви всіх прибулих гостинно зустрічали командувач округу генерал-полковник Василевич В.І., отець Михайл, начальник штабу округу полковник Горбунов М.М., головний отаман Вознесенської соколиної лідарської козацької паланки Ніколенко О.В., головний отаман дитячо-юнацької соколиної козацької сотні полковник Добрянський С.В.

Прибулі шикуються в колону, на чолі якої з Державним прапором та прапорами округу, паланки й сотні – генерал Пантелеев С.П., генерал-майор Кутовий І.В., підполковник Жаров В.О. та юний козак Коваль Євген.

Сьогодні, після проходження випробувального терміну, присягу приймають 12 осіб. Кожен із прибулих, перехрестившись, заходить у Божий Храм і займає там відповідне місце: «старі» козаки й берегині, одягнуті в козацьку форму, шикуються в шеренгу з лівого боку від прапорів та штандартів.

Ті, хто має приймати присягу, утворюють іншу шеренгу. Урочистості відкриває отець Михайл, який пропонує помолитись за Україну, за її волю, за козацьку долю. Генерал-полковник Василевич В.І. стоїть перед шеренгою, урочисто тримаючи в руках справжню козацьку шаблю. І ось, після молитви, полковник Ніколенко О.В.

називає прізвище першого «кандидата». Це – вчитель предмету «Захист Вітчизни» міської школи №5, випускник Миколаївського педуніверситету ім.Сухомлинського 2011 року, майор запасу Андреев С.П. Він вже створив у своїй школі дитячий козацький осередок, деякі з його вихованців теж сьогодні прийматимуть присягу. «Присягаю ніколи не зрадити українське козацтво, відстоювати споконвічні цінності українського народу...» - урочисто читає Сергій Павлович текст присяги козака українського козацького війська. «Слава Україні! Слава українському козацтву!».

Після цих урочистих останніх слів присяги козак стає на коліно перед командувачем. Той, торкаючись шаблею його лівого та правого плеча, вимовляє: «Приймаю од Вас присягу, вітаю зі вступом до лав козацтва». Після цього козак встає, підходить до святого отця, тричі хреститься й цілує хрест у руках священника, потім урочисто цілує прапор. Козаками стали Шеколенко Дмитро, Рябоконт Олег, Каленич Віктор та їх старший товариш Чумаков О.М. Отже, вже можна приймати вітання! Присягу берегині українського козацтва за такою ж процедурою приймають учасниці козацького хору – працівниці Вознесенського міськрайонного управління Пенсійного фонду Гончаренко А.І., пенсіонерки Шарата А.М., Шевченко Г.В. та інші. Зі зрозумілим хвилюванням, навіть зі сльозами на очах дивиться старий, досвідчений козак – головний отаман дитячо-юнацької козацької сотні полковник Добрянський С.В., як присягу один за одним приймають його юні вихованці. Мабуть, тільки він та його «бойовий» заступник капітан Іорданов В.В. знають, скільки роботи виконано: це відвідування шкіл, зустрічі з батьками, організація учбових теоретичних занять та стрільб з пневматичної зброї. Кожен юний козак вже вів вогонь по мішенях по декілька разів! Більшість із них вже прийняли присягу, а сьогодні дають клятву на вірність матері-Україні чергові, уже підготовлені до цього хлопчики й дівчатка: Белкіна Дар'я, Дубченко Олексій, Зінський Максим.

У полковника Добрянського С.В. з козацтвом пов'язані свої долі: онук Кіпер Руслан – хорунжий, та його батько - сотник Кіпер Іван, онучка Ілющенко Ангеліна, яка є писарем дитячої козацької сотні.

Успіхів вам, і хай вам щастить!

Сергій СТРЕЛЬЧУК,
перший заступник командувача ЧКО,
генерал-майор козацтва

Ювілей Патріарха української документалістики

7 листопада в будинку кіно Національної спілки кінематографістів відбулася урочиста подія, яка привернула увагу всього інтелектуального бомонду, найперше майстрів та поціновувачів кінематографічного мистецтва. Документальні стрічки, одна краща за іншу, зняті патріархом вітчизняної кінодокументалістики кінорежисером Валентином Сперкачем, лауреатом Національної премії України ім. Т.Г. Шевченка, заслуженим діячем мистецтв України цілком вписуються у поняття висока творчість, настільки вони правдиві, змістовні, своєрідні, щирі і духовні.

За 75 років сповненого напруженою і, разом із тим, натхненою праці Валентин Микитович – Велика людина з кіноапаратом накопичив ні з чим не зрівняний скарб – літопис українського народу з давнини до сьогодення з усіма його прагненнями, мріями, здобутками, святами і трагедіями.

Тим-то відзначення ювілею цього й сьогодні активного кінодіяча, патріота й громадянина перетворилося на хвилююче й радісне свято за участі його численних товаришів по цеху, діячів культури, літератури історії та мистецтва, шанувальників таланту, однодумців у громадсько-політичній сфері. Серед них – представники ГС «Об'єднане козацтво України», у якому ювіляр - полковник козацтва грає помітну роль.

Валентин Сперкач за походженням і вдачею справжній козак, ціла низка його фільмів на козацьку тему. Йому не байдуже, якими шляхами йде відродження цього руху, яке місце він займатиме в нашому суспільстві. Адже наш народ здавна пов'язував свої найвищі досягнення з козацтвом.

І як не пишатись нашими звитяжними й мудрими предками, коли Військо Запорізьке - прообраз української держави завдяки високому рівню військової справи, культури, освіти й духовності було шанованим першими особами багатьох країн Заходу й Сходу.

Цю законну гордість і, водночас, тугу за втраченим передає не одна мистецьки вивершена стрічка Майстра.

Згадати хоча б фільм про кубанських нащадків запорізьких козаків, переселених Катериною, чи поетичний фільм-дослідження «Тарас» про нашого Кобзаря шедевр, повернутий глядачеві минулого року через 20 років замовчування.

Та й фільм-дослідження «Запорожці за Дунаєм» про долю людей, які нині живуть у місцині, де знаходилась остання козацька січ – Дунаєвецька

(територія Румунії), знятий у 2013 році за сприянням МО «Козацтво України», на думку фахівців, відноситься до його кращих робіт.

Присутність на урочистому вечері таких знаних і заслужених особистостей, як поет Іван Драч, академік Микола Жулинський, вчений - біохімік Сергій Комісаренко та багатьох інших талановитих сучасників – друзів і однодумців ювіляра, створили неповторну атмосферу щирості, душевності та високо інтелектуального спілкування.

Значна частина фільмів Валентина Сперкача присвячена вихідцям з України, їх внеску в розвиток країн, де вони оселились, і разом із тим, щирому прагненню автора й режисера перенести кращий міжнародний досвід організації праці й життя суспільства на українській ґрунт. Це відзначив голова Української всевітньої ради Михайло Ратушний, вручивши ювіляру Почесну грамоту цієї організації.

Відомий харківський меценат Микола Шакин повідомив про присудження ювіляру премії імені Михайла Чабанівського, одного із кращих українських літераторів, найпалкішого захисника природи. Творчість талановитого кінорежисера - тестя письменника добре знають і цінують у Сахновщинському районі, громада якого заснувала цю премію багато років тому, а цього року прийняла ось таке рішення. Він гордий й тим, що мешканці села Лігівка цього району, де народився Михайло Чабанівський, визнали його своїм почесним громадянином, звичайно, не за родинні зв'язки, а за майстерний показ життя й творчості талановитого земляка.

Привітання іменнику від Руслани Лоцман - лауреата всеукраїнських та міжнародних конкурсів вокалістів та композитора Лесі Горової, які вже не раз виступали перед бійцями в перервах між боями в зоні АТО, додали загальному патріотичному настрою присутніх рішучості. Під впливом баченого й пережитого Леся написала не тільки музику, а й слова до пісні «Солдатику мій», яка у виконанні Руслани - найкращої учениці Ніни Матвієнко сьогодні зажила слави «Синього платочка» Великої Вітчизняної. Леся каже, що створюючи цю пісню, відчувала козацький дух предків, який допомагає нашим хлопцям бити ворога.

Представники «ОКУ» вручили ювілярові разом із пам'ятним адресом та квітами Почесну грамоту за заслуги перед козацтвом та Українською державою за підписом Верховного отамана Валентина Соколовського й побажали творчого довголіття й здоров'я на 100 років без ремонту плюс один день, а також нових звершень на користь великої козацької справи.

Микола НЕМЦЕВ

Пам'яті Небесної сотні

Небесна сотня – незламний символ Революції Гідності, яка стала втіленням віковичного прагнення нашої нації до такої омріяної, але століттями недосяжної донедавна ВОЛІ Й ДЕРЖАВНИЦЬКОГО БУТТЯ. Виповнюється рік, відколи студентські протести, Євромайдан та сотні майданів по всій країні змінили згубний хід нашої непрості історії, повернули до пошанування всією нацією правдиві імена наших героїв, символи й дати. Всі крапки над «і» з часом поставлять академічні історики, поети складуть вірші й пісні, де кожне слово стане втіленням прагнень цієї епохальної доби. Президент України вже заснував орден «Небесної сотні», а найкращі представники Євромайдану в підрозділах Національної гвардії, спецбатальйонів МВС, добровольних батальйонів та лавах Збройних сил України відстоюють суверенітет і незалежність України від путінських головорізів. Згадуючи початок Революції Гідності, з поетичним словом звертаються до наших сучасників й представники козацтва. Автор одного з віршів, присвячених героям Небесної сотні – підполковник козацтва Артур Фролов. Ми подасмо його двома мовами, як символ того, що для представників вільних народів земля блакитного неба й золотокоших ланів стала рідною домівкою та центром відчайдушного спротиву силам імперської темряви.

Хто повстав, той зможе бути вільним,
Двічі все одно не помирать.
Йшли вони в переконанні сильним,
Рабство намагаючись здолать.
Пронесли уперто в ніч глуху
Каски ... бутафорські щити,
З моторошним криком «Атакую!»
З Вірою в перемогу доброті.
Плоть та кров на чорному асфальті,
Бруд та дим по вулиці кривій,
Снайперський патрон в горілій смальті -
Це Небесній сотні смертний бій.
Холодно стріляв у патріотів
Не за совість, а за довгий бакс,
Хто людиною вважався доти,
Не продався за подвійну таксу.
Бог не бачить - бо він вічно зайнятий -
В тисячах пораниених сердець
Цього світу, що у прірву котиться
Повдигом відкладений кінець.
Сплять герої під щитом фанерним
Та жирує титульний вандал.
Кращі зазвичай уходять першими
(Злодій жоден ще не постраждав)...

Не восстав, не сможеш быть свободным,
Дважды все равно не умирать.
Шли они в порыве благородном,
Рабством честь боялись замарать.
Пронесли упрямо в ночь глухую
Каски... бутафорские щиты,
С судорожным воплем «Атакую!»
С Верою в победу доброты.
Плоть и кровь по черному асфальту,
Грязь на безбулыжной мостовой,
Снайперский патрон в горелой смальте -
То небесной сотни смертный бой.
Холодно стрелявший в безоружных
Не за совесть, а за длинный бакс
Тот, кто тоже сыном был и мужем,
Но продался за двойную таксу.
Бог не видит - слеп и вечно занят -
В тысячах израненных сердец
Всей вселенной, что висит на грани
Жизнями отсроченный конец.
Спят герои под щитом фанерным
И жирует титульный вандал.
Лучшие обычно гибнут первыми
(Вор же ни один не пострадал)...

Покровська Січ, заснована 1734р., була ліквідована навесні 1775 року. Одна з найкласичніших запорозьких Січей за своїм плануванням та укріпленням переважала всі попередні й своїми розмірами. Складалася із трьох частин: внутрішнього коша (цитадель або замок), зовнішнього коша й ретраншаменту. Кожну частину захищали вали з баштами; частково при спорудженні останніх використано дикий камінь. Внутрішній кіш був центром Січі, з площею в центрі, цер-

квою Покрови Божої Матері, пушкарнею, скарбницею, житлом старшини. 38 куренів налічувалося в зовнішньому коші. Біля входу в Січ містився базар та різні будови. Серед них сто крамниць, торгові ряди тощо. У зовнішньому коші жили крамарі, ковалі, шевці, кравці та інші.

Вирізняла Покровську Січ від попередниць і наявність цитаделі, або носівосіченського ретраншаменту, де постійно перебували дві роти московських рекрутів з гарматами, залишених буцімто для захисту від татар, а насправді - для захисту за діями козаків, «московська болячка в їх печінках», - за висловом запорожців. З північного боку Січ оточував високий вал з дубовим частоколом і глибоким ровом, з боку луку вона омивалась глибоким рукавом Дніпра – річкою Підполаною, де стояв козацький флот. Сюди ж могли підходити й торгові судна – грецькі, турецькі тощо. За розмірами, характером споруд, складом населення Покровська Січ являла собою укріплене середньовічне місто, у якому постійно проживало, за даними А.Скальковського, від 11 до 13 тисяч чоловік. Нова Січ вважалася центром козацької держави, до складу якої входило вісім округів, так званих паланок, у тому числі Бугогардівська на заході, Кальміуська – на сході, Прогноївська – у гирлі

Дніпра та ін. Північна межа цієї держави пролягала по річці Орель - на лівому березі Дніпра, а на правому – у верхів'ях Інгулу й Інгульця.

Після переможної війни з турками 1774 р., в якій активну участь узяли запорожці, в паланках запанував мир і спокій. Ніхто не підозрював, яка чорна хмара насувається на козацьку столицю. Одного травневого дня під Вербну неділю козаки побачили на горизонті московські полки та націлені на Січ гармати катеринського генерала Текелії. Одночасно окремі московські загони окупували паланки. Не знаючи наміри генерала, козаки не чинили опору. А той, покликавши до себе старшину, зачитав «височайший указ», згідно з яким Січ ліквідувалася, навіть назва запорозьких козаків «істреблялась на вєчніє времена». Заарештувавши отамана П.Калнишевського, суддю та писаря, генерал Текелія почав заводити на Січі московські порядки, що, звичайно, не могло сподобатись козацтву. Цілими ватагами січовики відпливали вниз по Дніпру «на промисли», та вже назад не поверталися. Січ опустіла. Кілька років тут ще стояли царські солдати, а потім, зруйнувавши, що могли пішли. З часом на місці Січі виникло село Покровське.

Дмитро ТЕЛЕГІН

ХРЕСНЕ ЗНАМЕНО СИЛЬНІШЕ ЗА СНАРЯДИ

о. Савва

Ми вже раніше розповідали про різнопланову роботу, яку проводить ГС «Об'єднане козацтво України» з початку ініційованого російською імпералістичною владою збройного заколоту сепаратистських сил і бандформувань на Донбасі. А днями за ініціативи Спільки, підтриманої групою українських підприємців, було проведено благодійну акцію для наших бійців, які воюють під Дебальцевим на самому вістрі агресії. Завдяки високому авторитету духовника МО «Козацтво України» (яке є одним із засновників «ОКУ») отця Сави (Віталій Дубатовк) серед вірян Харківщини через благодійну організацію «Фонд відродження козацтва в Україні» було придбано надувні матраци і спальники для морозної погоди у розрахунок на роту в 100 бійців.

До благодійної акції козацтва долучились кілька громадян з інших регіонів, самостійно закупивши спеціальне взуття, флісові светри, продукти, медикаменти і питну воду для відправки одним транспортом. Вантаж з Києва в місце розташування АТО 25 батальйону «Київська Русь» доставив його досвідчений водій Віктор (позивний «Привид»). Командири і бійці батальйону тепло зустріли київських посланців. Отець Сава зразу по прибуттю освятив санчастину батальйону і вручив кожному військовому хрестик зі святої гори Афон і текст молитви для воїнів-патріотів від Патріарха всієї Русі-України Філарета. Він також передав бійцям вітання від Верховного отамана «Об'єданого козацтва України» Валентина Соколовського, який продовжує шукати шляхи для адресної допомоги нашим

солдатам. Це не перша поїздка в зону АТО отця Сави, пару місяців тому на легендарній вже горі Карачун йому довелося не тільки молитися за наших воїнів, а й самому братися до зброї. У сусідній 101 десантній бригаді отць Сава зустрівся з отцем Костянтиним, який викладає у духовній академії, а зараз надає духовну підтримку бійцям, які піддаються жорстоким обстрілам ворога. День, коли київські посланці побували у захисників Дебальцевого, не став винятком, залп сепаратистського «Граду» накрив ділянку поруч з місцем зустрічі. «Хресне знамено, - каже отць Сава, - сильніше за снаряди, - ми неодмінно переможемо, бо правда на боці українських патріотів. А Бог на стороні правди».

Прес-служба
«Об'єданого козацтва України»

Український
ГОЛОС

Шеф-редактор
Петро ЧОРНОВІЛ

Передплатний індекс
68606

Засновник:
ТОВ «Фірма
«ЗовнішЕкспоБізнес»
o.kozatstvo@i.ua
www.
sokolovskyi.com
Редакція:
тел. 222-50-90,
т/факс 289-69-79
т.м. (068)-351-73-34

Голова редакційної ради Руслан СОКОЛОВСЬКИЙ
Відповідальний секретар Микола НЕМЦЕВ

Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція веде діалог із читачами лише на сторінках газети. При передрукуванні посилання на газету «Український голос» обов'язкове. За зміст і достовірність інформації та реклами несуть відповідальність автори та рекламодавці. Газета набрана й зверстана у комп'ютерному центрі редакції, видрукована з редакційних фотоформ у видавничстві ДВ «Преса України». Газету зареєстровано 13.02.2013 р. Свідоцтво про реєстрацію: серія КВ № 19677 - 9477 Р. У випуску використані повідомлення інформаційних агентств: Укрінформ, УНІАН, Інтерфакс-Україна, Українські новини. Зв'язок: golos.ua@email.ua.

Разовий тираж 1 100 примірників

Замовлення №

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16

Головний
редактор:

Артур
ГУБАР

a.v.gubar
@ukr.net